

A gazdátlan kiscica

Holly Webb

HOLLY WEBB

A GAZDÁTLAN KISCICA

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2014

*Mindenkinek,
aki sosem felejt
egykor szeretett cicáját.*

Első fejezet

– Ó, Mia, nézd! Mondtam, hogy Mrs. Johnsonnak új macskája van. Hát nem gyönyörű? Milyen kis bolyhos! – Mia édesanyja megsimogatta a fekete cicát, aki büszkén trónolt Mrs. Johnson házának kerítésén.

Mia legjobb barátnője, Emily, megcsiklandozta a doromboló macska állát.

– Nagyon szépséges! – lelkenedett.

Mia anyukája reménykedő pillantást vetett a lányára, azután mélyet sóhajtott. Mia még csak fel sem

nézett, mialatt anya és Emily a macskát simogatta. Tekintetét rendületlenül iskolai cipőjére szegezte, és megállás nélkül masírozott tovább az utcán. Mintha meg sem hallotta volna a szavaikat.

Anya és Emily aggodalmas pillantást váltottak egymással, majd utánaesiettek. Emily néhány háznyi-ra lakott csupán Mia otthonától, és a két kislány általában együtt sétált reggelente iskolába. Anyukájuk és Mia nagymamája felváltva kísérgette őket, amióta csak Emily nővére, Leah elkezdte a középiskolát. Nagyi egy kisebb lakásban éldegélt a házuk mellett, és vigyázott a kislányra, amíg a szülei dolgoztak. Pár éve költözött hozzájuk, amikor sokat betegeskedett, és már nem tudott egyedül gondoskodni magáról.

– Holnap találkozunk, Mia! – búcsúzott Emily, amikor befordult a házuk kocsifelhajtójára.

– Rendben! Hívj nyugodtan, ha megakadsz a házi feladatban! – Mia értett a matematikához, Emily

viszont nem, és egész úton hazafelé az iskolából a matekleckéről panaszkodott.

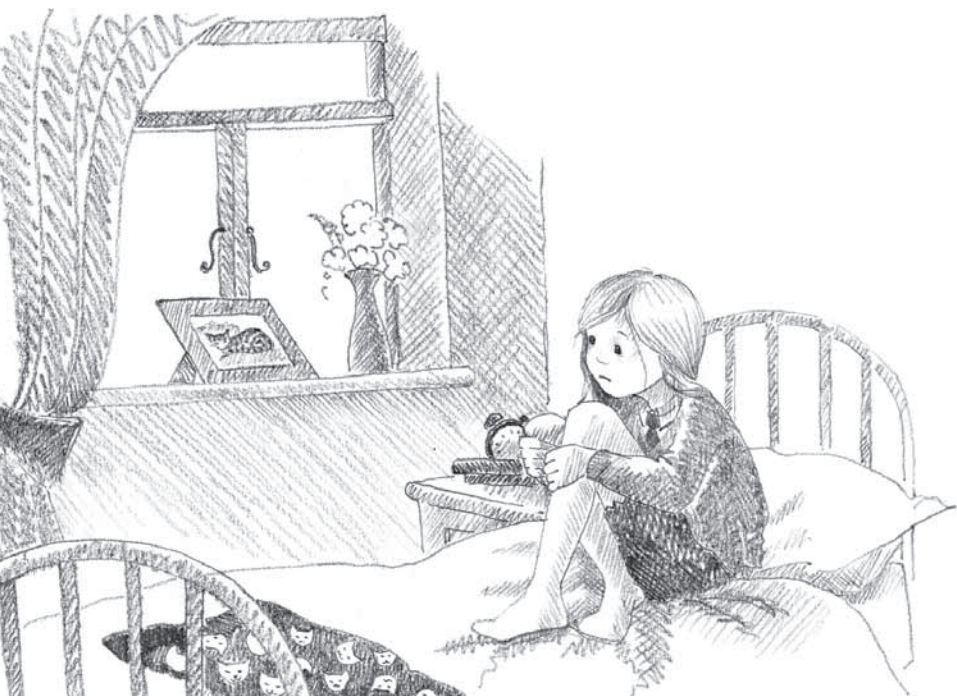
Mia gyorsan felakasztotta a kabátját, majd felsietett az emeletre, mielőtt anya rázendíthetett volna egy újabb dicshimnuszra Mrs. Johnson gyönyörű macskájáról. Még hallotta, amint anyukája megkérdezi, hogy jól érzi-e magát, szeretne-e valamit inni vagy éppen beszélgetni, de a kislány figyelmen kívül hagyta a szavait.

Egyszerűen hallani sem akart a témáról. Korábban sohasem tudatosult benne, mennyi macska él a szomszédságukban, vagy éppenséggel a sulihoz vezető úton. Most még a látványukat sem bírta elviselni, ezért úgy érezte, mintha mindenhol cicák nyüzsögnének.

Leroskadt az ágyára, és szomorúan pillantott a tengerészkek takaróra, amely az ágy végében a paplant borította. Kicsi macskafejek alkották a mintáját – és még mindig látszott rajta helyenként pár vöröses

színű szőrszál. Rozsdás minden éjjel a takarón aludt, amióta csak Mia az eszét tudta. Néha még most is felébredt az éjszaka közepén, arra számítva, hogy öreg macskája ott szunyókál – néha még a kezét is kinyújtotta, hogy megsimogassa, és várta álomittas dorombolásának hangjait, válaszul az érintésére. Hihetetlennek érezte, hogy valóban örökre elment.

Ránézett az ablakpárkányon álló fényképre. Pár hónappal korábban készült, a nyári szünidő kezdetén, éppen csak néhány héttel Rozsdás halála előtt. Szörnyen lesoványodott, így hát elvitték az állatorvoshoz.

Aznap még élvezettel sütkérezett a nyári nap késő délutáni sugaraiban, és Mia biztos volt benne, hogy meg fog gyógyulni. Visszagondolva ráébredt, hogy Rozsdás már egyáltalán nem ugrándozott és szökdeczelt, nem kergette a pillangókat sem, ahogyan szokta; csupán csendesen feküdt a napon. A kislány azonban nem akarta elhinni, hogy a cicájának bármi baja lehet.

Könnyek szúrták a szemét, amint végigsimított a képet takaró üvegen, és közben azt kívánta, bárcsak az igazi Rozsdás még mindig ott feküdne összegömbölyödve az ölében.

Miként volt képes az anyukája állandóan más macskákat mutogatni neki, elvárva tőle, hogy megsimogassa őket? Ráadásul az apukája még azt is felvetette, hogy menjenek el a macskamentőkhöz, és válasszanak egy új kiscicát! Mia nem vágyott cicára, soha többé! Sohasem akarta más macskával pótolni szépséges Rozsdását.

Anya szólongatta a földszintről; uzsonnázni hívta. Mia bánatos könnyeit letörölve gondosan megigazította Rozsdás takaróját, azután lement a konyhába.

Mia észrevette, hogy az anyukája gondterhelt tekintettel fürkészi, miközben ő az almáját majsolja. Ettől csak még borzalmasabban érezte magát.

– Menjek, és töltsen fel esetleg a madáretetőt? – kérdezte a kislány, kifogást keresve, hogy mielőbb elhagyhassa a helyiséget. Pontosan tudta, hogy anya csak segíteni igyekszik, de nem igazán sikerült neki. Bármelyik pillanatban elkezdhetett újra kiscicákról beszélni, vagy éppen tegnapi javaslatáról, hogy fogadjanak örökbe egy nyuszt.

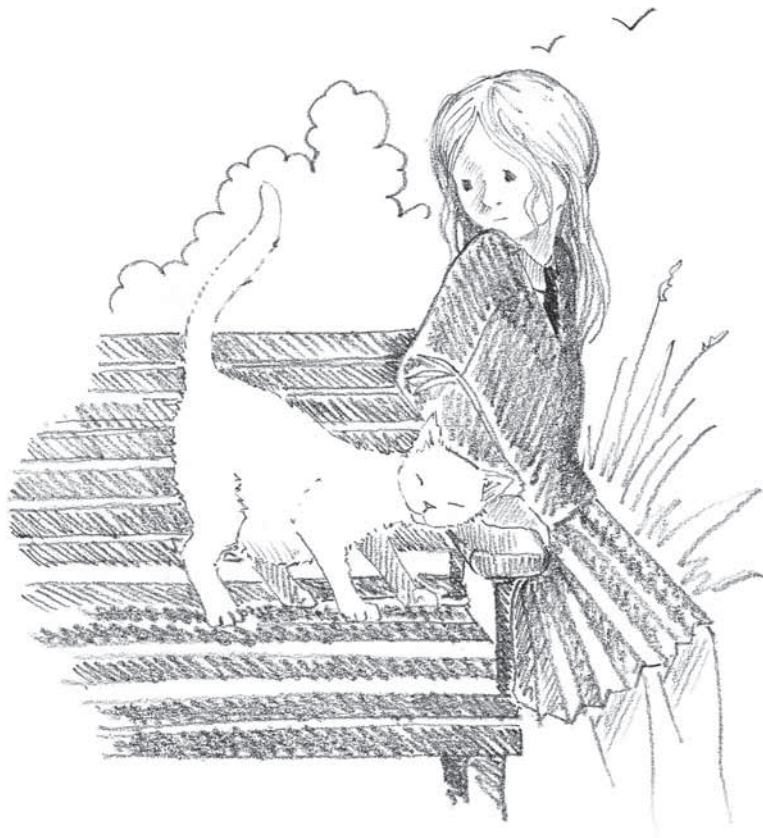
Mia felkapta a madáreledeles zacskót a szekrényről, és megkönnyebbült sóhajjal kilépett a hátsó ajtón a kertbe. Egy feketerigó szökkent el az útjából, amikor

az etetőhöz lépett, hogy feltöltse; ő megnyugtatóan duruzsolt neki, miközben lekasztotta a drótból készült tartót.

– Semmi baj. Csak egy perc, és már itt sem vagyok. Valószínűleg úgyis lepotyogtatok pár darabkát, te pedig nyugodtan felcsipegetheted mindet. – Azzal beöntötte a magokat, és felakasztotta az etetőt a helyére, majd letelepedett a pad egyik karfájára. Enyhén megborzongott, miközben ott üldögélt a nap őszi sugarainak halovány fényében. Még nem akart visszamenni a házba.

Hirtelen egy nedves orrocska bökdöste meg a kezét, és Mia döbbenten összerezzen; furcsa, ostoba remény árasztotta el a szívét.

Amikor azonban megfordult, rá kellett ébrednie, hogy nem saját gyönyörű Rozsdása játszott vele. Egy csinos, kerekded, fehér macska állt mellette, kék szeme csillogott; Mia rögtön felismerte. Selymes volt az, barátnője, Emily cicája.

– Szia, Selymes! – üdvözölte suttogva. – Igencsak kikerekedted, cicuskám. Emilynek nem kellene annyi finomsággal tömnie téged.

Az állat szeretettel dörgölőzött hozzá. A macskák mindig kedvelték Miát, és Selymes már amúgy is jól ismerte, hiszen rengeteg időt töltött Emilynél. Rozsdás is kedvelte kis gazdája barátnőjét, bár Selymest

minden alkalommal alaposan megkergette, ha a kertjébe merészkedett.

Ebbe a kertbe.

Mia nyelt egy nagyot, gyengéden eltolta magától a cicát, azután gyors léptekkel visszatért a házba.

Anyukája a konyhaablak mellett álldogált – végignézte az egész jelenetet, és felsóhajtott, nagyon hal-
kan, amikor Mia végül besietett.

– Minden rendben, drágám? – kérdezte.

– Megírom a leckémet – mormolta Mia. Igyekezett leplezni a hangjában bujkáló könnyeket. Elege volt már abból, hogy az emberek folyton aggódnak miatta. Aznap reggel az apukája szinte az örökkévalóságig akart beszélgetni Rozsdásról. De hát nincs is az égvilágon semmi baja! Miért nem tudják egyszerűen csak békén hagyni?

Második fejezet

Másnap reggel Mia és a nagymamája úton az iskola felé beugrott, hogy felvegye Emilyt. A kislány már a ház ablakából integetett nekik, amikor közeledtek, majd kis időre eltűnt, és széles mozdulattal felrántotta az ajtót.

– Találd ki, mi történt! – lelkesedett.

Mia nevetve rázta meg a fejét, amikor Emily széles sebessen végigrohant feléjük az ösvényen.

– Ugyan micsoda? Sikerült befejezned a matekleckét, és könnyűnek találtad?

Emily borzongva húzta el a száját.

– Nem. Borzalmas volt. Még gondolni sem akarok rá. El kell újságolnom neked valamit... Sohasem fogod kitalálni. Azt gyanítjuk, hogy Selymesnek hamarosan kiscicái lesznek!

Nagyi boldogan mosolygott, Miának pedig még a lélegzete is elakadt meglepetésében.

– Tessék? Komolyan? Kiscicái lesznek? Mikor?

– Nem tudjuk biztosan. Anya ma elviszi az állatorvoshoz, hogy megvizsgálja. Tegnap a vacsoránál ránéztünk, és hirtelen rá kellett döbbernünk, milyen duci lett az utóbbi időben! Anya viszont egy kicsit bosszankodik miatta... Hát, nagyon örül a dolognak, de azt mondja, hogy a kiscicák sok gonddal járnak, és otthont is kell találnunk nekik. – Emily a homlokát ráncolta. – De a nővéremmel igyekszünk meggyőzni anyát, hogy legalább az egyiket megtarthassuk.

– Ó, nahát... – mormolta Mia. – Tudod, Selymes ellátogatott tegnap a kertünkbe, és azt gondoltam, hogy tényleg kicsit dundinak látszik. De eszembe sem jutott, hogy talán kiscicái lesznek. – *Csupán egyetlen pillantást vetettem rá, mielőtt eltoltam magamtól, tette hozzá magában némi büntudattal.*

Emily az iskolába menet egész úton elragadtatottan csacsogott a kiscicákról; kíváncsi volt, vajon hány kölyök születik majd, és hogy fehérek lesznek-e, akárcsak Selymes.

Mia időnként hozzáfűzött egy-két megjegyzést, de közben zűrzavaros gondolatok keringtek a fejében. Természetesen továbbra is nagyon szerette a macskákat. Ám pillanatnyilag kétségkívül nehezen viselte a társaságukat, hiszen minden cica rögtön Rozsdásra emlékeztette. Talán nem is lett volna olyan elviselhetetlen a helyzet, ha a szülei nem erőltetik annyira, hogy szerezzenek végre egy másik háziállatot – nyilvánvalóan úgy vélték, Miának szüksége van egy új macskára, ha ki szeretné heverni Rozsdás elvesztését. És most már Emily is lázban égett a kiscicák érkezése miatt...

– Mi a baj, Mia? Úgy elcsendesedtél – érdeklődött Emily, miközben búcsút intettek nagyinak, és beléptek az iskola kapuján.

Mia elmosolyodott, és a fejét rázta.

– Minden rendben. Örülök, hogy ma délután együtt megyünk haza anyával. Szerinted beugorhatunk hozzátok, hogy meglátogassuk Selymest, és

érdeklődjünk anyukádtól, mit mondott az állatorvos?

– Igyekezett kötelességtudóan egy kis lelkesedést csempészni a hangjába, és bizonyára sikerült is, mert Emily ragyogó arccal fordult hozzá.

– Hát persze! – válaszolta, és lelkesen megölelte a barátnőjét. – Már alig várom, hogy mindenkinek el-
újságozhassam a nagy hírt Selymesről és a kiscicákról!
Csak azt remélem, hogy tényleg igaz!

Emily elmesélte Mia anyukájának a nagy hírt, amint kiléptek az iskola kapuján. Anya egyenesen a munkahelyéről jött, hogy hazakísérje a két kislányt, és még nem volt alkalma beszélni nagyival, így hát teljesen meglepte a bejelentés.

– Ó, Mia! Ez csodálatos! Kiscicák!

– Mmm. – Mia megpróbált lelkesnek tűnni. Igazán nem szeretne volna elrontani Emily örömét. –

Meglátogathatjuk Selymest úton hazafelé? – kérdezte. – Emily anyukája ma elvitte állatorvoshoz, ezért mostanra már biztosan tudja, mi a helyzet... Talán még azt is, mikorra várhatók a kiscicák.

– Hát persze – bólintott anya.

Szaporra léptekkel elindultak hazafelé. Házukhoz érve Emily berontott az ajtón, és előrerohanva az édesanyját szólongatta.

– Mit mondott az állatorvos? Selymesnek tényleg kiscicái lesznek? Mikor fognak megszületni?

– Hamarabb, mint gondoltuk! – nevetett az anyukája. – Az állatorvos szerint talán csak pár hét maradt hátra az érkezésükig. Megtapogatta Selymes hasát, és legalább három cica, sőt talán több is várható.

– Három! – álmélkodott Emily. Lekuporodott Selymeshez, aki összegömbölyödve feküdt bolyhos kosarában. – Ez megmagyarázza, miért olyan kis gömböc!

Mia letelepedett barátnője mellé, és gyengéden megsimogatta Selymest. Találó nevet viselt –

gyönyörűségesen puha és sima volt a bundája. Nem aludt, de szépséges kék szemét félig lehuntya, mint-ha szörnyen fáradt volna. Valószínűleg az is, gondolta magában Mia.

– Három kiscicának kell otthont találni – sóhajtott Emily anyukája. Elgondolkodva pillantott Mia édesanyjára. – Nem hiszem...

Mia figyelmét nem kerülte el anyukája mosolya, sem a sokatmondó pillantás, amellyel feléje fordult. Emily édesanyja is egyenesen rá nézett, majd megértően

bólintott. A kislány pontosan tudta, mi jár az anyukája fejében: „Lehet róla szó, de nem vagyok benne biztos, Mia mit szeretne.”

A kislány még egyszer utoljára megcirógatta Selymest. Furcsa érzés volt belegondolni, hogy pici kiscicák ficáncolnak a pocakjában.

– Anya, rengeteg leckém van holnapra – jelentette be Mia, és sietve felállt. – Jobb lesz, ha most már indulunk. – Valójában semmi szükség nem volt rá, hogy azonnal hazamenjenek, de nem akarta, hogy a két anyuka további titkos pillantásokat váltson a feje fölött.

Ám a téma később is terítékre került. Vacsoránál az apukája tele volt kérdésekkel; tudni akarta, mikorra várható a kiscicák érkezése, és Selymes milyen formában volt.

– Selymes nagyon kedves cica – jegyezte meg, tekintetét a lányára szegezve. – Biztosan aranyos kölykei lesznek, Mia. Nem gondolod?

A kislány bólintott.

– De nem lesznek olyan gyönyörű szépek, mint amilyen Rozsdás volt – felelte, farkasszemet nézve az édesapjával. – Sohasem találunk még egy olyan macskát.

Apa mély sóhajtással megrázta a fejét.

– Valószínűleg igazad van. De néha a más is éppolyan jó lehet, Mia.

Amikor aznap este felment a szobájába lefeküdni, hosszú ideig forgolódott álmatlanul, Rozsdás régi takaróját ölelve magához. Gondolatai egymást kergették. Valójában még sohasem volt saját kiscicája. Rozsdás idősebb volt nála, talán kétéves lehetett, amikor Mia megszületett. Nagy őrözt egy régi, kedves fényképet, amelyet külön a kis nappalijában tartott – anya és apa küldte neki, amikor még a régi házában lakott, mielőtt pár éve hozzájuk költözött volna. A kép Miát ábrázolta kisbabaként, ahogy a pihenőszékében üldögél, párnás kezecskéjét Rozsdás farka felé nyújtva, miközben a kandúr elsétál mellette.

Anya is megőrzött pár fényképet Rozsdásról a fotóalbumában. Kiscicaként is hihetetlenül aranyos volt; kerek, zöld szeme túlságosan nagynak látszott apró, bajszos pofácskájához képest, és mancsán a talp egészen világos, rózsaszínű volt. Mire Mia

megismerte, a kinti kalandozásoktól a puha mancs már igencsak megsötétedett és megkeményedett az idők során. Ám továbbra is gyönyörű cica maradt, és a szeme smaragd színben ragyogott.

Mia nagyot nyelt, arcát a takaróba temette. Még mindig érezte rajta a cica illatát. Őszintén szeretett volna osztozni Emily örömében, de már a kiscicák gondolatától is szörnyen hiányzott neki saját Rozsdása. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy képes lesz elviselni, amikor a valóságban is a szeme elé kerülnek.